

opusdei.org

"Šviesos apstybė": Prelogo straipsnis apie apaštališkąjį paraginimą "Evangelii Gaudium"

Straipsnis, publikuotas Italijos laikraštyje "Avvenire". Prelatas atsiliepia į Popiežiaus Pranciškaus kvietimą į apaštalavimą, kylantį iš širdies, "kuri negali sulaikyti savyje troškimo perduoti Evangelijos džiaugsmą"

2014-07-05

„Visapusiškai žmogiški tampame tada, kai esame daugiau negu žmonės, kai leidžiame Dievui išvesti mus iš mūsų pačių, kad pasiektume savo tikrąją būtį. Štai šitai yra evangelizacinės veiklos šaltinis. Juk jei kas nors patyrė šią gyvenimui prasmę gražinančią meilę, tai kaip jis gali netrokšti pasidalyti ja su kitais?“

Šiais *Evangelii Gaudium* (EG, 8)

žodžiais Popiežius Pranciškus šaukia mus dieviškumui, išaukštinimui, kuris mums suteikiamas kaip Dievo dovana. Kristus pačiam žmogui parodo, kas yra žmogus, ir atskleidžia jo pašaukimo kilnumą (plg. *Gaudium et spes*, 22). Iš susitikimo su Jėzumi gimsta troškimas dalintis šiuo džiaugsmu su kitais (plg. *EG*, 3). Pranciškus kviečia „išeiti iš patogaus būvio ir išdrįsti pasiekti visus pakraščius, kuriems reikia Evangelijos šviesos“ (*EG*, 20).

„Išėjimas“, į kurį mus kviečia Popiežius, išreiškia tai, ką Bažnyčios

tradicija vadina „apaštalavimu“ ir „evangelizacija“: darbas, kuris pasižymi, be kita ko, absoliučia pagarba laisvei, ir šalinasi negatyvaus primetimo – nuo XX a. pradžios imto vadinti „prozelitizmu“. Popiežius pabrėžia (EG, 14), kad „Bažnyčia auga ne užsiimdama prozelitizmu, bet tik „patraukdama“. Kristaus mokymas akivaizdžiai atmeta bet kokią laisvės ir asmens orumo nepaisyti skatinantį požiūrį. Dievas nori būti mylimas iš tiesų, o būtina meilės prielaida yra laisvas pasirinkimas. Kiekvienas pašaukimas yra meilės istorija ir dviejų laisvų asmenų susitikimas: Dievas pašaukia, o žmogus atsiliepia.

Autentišką krikščionišką elgseną geriausiai nusako Meilė. Popiežius Pranciškus vartoja tai išreiškiančius žodžius ir evangelinius gestus: „kviečiu“ (EG 3, 18, 33, 108), „primygtinai sakau“ (EG 3); kalba apie „džiaugsmu trykstančią širdį“

(EG 5) ir ragina įeiti „į džiaugsmo upę“ (EG 5), kuri yra krikščioniška bendruomenė; skatina nekurti nereikalingų barjerų krikštui bei sutvirtinimo sakramentams priimti.

„Įeiti“. Jėzus Kristus griežtai priekaištavo rašto aiškintojams ir fariziejams: „*Nei patys neinate, nei trokštančių į ją patekti neleidžiate*“ (Mt 23, 13). Nekliudyti įeiti, leisti įeiti, kviesti įeiti: ta patraukianti jėga – sakydavo šventasis Chosemarija – „šviesos apstybė“, yra žmogiškas patrauklumas, malda ir asmeninis pasiaukojimas, Kristaus atvaizdas krikščionyje: „Tikroji meilė yra išeiti iš savęs, atsiduoti“ (*Kristus eina pro šalį*, 43). Tokia yra krikščionių apaštalavimo prasmė, tikroji termino „prozelitizmas“ reikšmė, kaip tradiciškai šis hebraizmas buvo suprantamas Bažnyčioje. Lacordaire’as vartodavo trumpą pasakymą: „Kaip nėra krikščionio be

meilės, taip nėra krikščiono be prozelitizmo“.

Asmeninis apaštalavimas, asmens bendravimas su kitu asmeniu, reikalauja skirti laiko artimui ir neturi kito jėgų šaltinio kaip malda, broliškos meilės kupina kantrybė, supratingumas, draugystė ir meilė laisvei. Asmeninis apaštalavimas prašo išeiti iš savęs tam, kad rūpintumėmės kitais ir dalintumėmės teisingiausiu, geriausiu ir gražiausiu, ką turime: savo krikščioniškuoju pašaukimu. Kristaus „sek paskui mane“ neturi nieko bendro su prievarta ir rodo pagarbą kiekvieno laisvei. Tai paliudija liūdnai iškalbingas dialogas su turtingu jaunuoliu. O šiandien? Popiežius Pranciškus atkreipia dėmesį, kad „dabar, kai labiausiai reikia misionieriško dinamiškumo, nešančio pasauliui druską ir šviesą, daugelis pasauliečių baiminasi, kad kas nors pakvies juos atlikti kokią

nors apaštalavimo užduotį, ir stengiasi išvengti bet kokio įsipareigojimo, galinčio atimti iš jų laisvalaikį“ (EG, 81).

Evangelijos šviesa yra „traukianti šviesa“ (EG, 100), nes meilės įstatymas mus ragina daryti gera (EG, 100-101). Matydamas gerus krikščionio darbus, mūsų artimas yra raginamas šlovinti Dievą (plg. Mt 5, 16): atrasti ir garbinti begalinę Dievo meilę, dievišką, ne vien tik žmogišką, šviesą. Šia prasme apaštalavimas – šventas įkarštis dėl sielų – yra paliudijimas šviesos, kaip sako šventasis Jonas (1,7), skleisti šviesos apstybę, be mažiausio primetimo šešėlio, su didžiausiu jautrumu, nes Dievas nori tik meilės ir dėl to veikia švelnumu: galingai ir romiai (plg. Išm 8,1). Savo žinutėje XX Pasaulinės maldos už pašaukimus dienos proga, Jonas Paulius II kalbėjo (1983 m. vasario 2 d.): „Negali būti jokios baimės tiesiogiai siūlyti pagalvoti

apie Viešpaties kvietimą jaunam ar vyresniam asmeniui. Tai – pagarbos ir pasitikėjimo aktas, galintis tapti šviesos ir malonės akimirka“.

Galimas drovumas, galbūt dėl tikėjimo ir nuolankumo stokos, įveikiamas Kristaus šviesa, kurią skleidžia kiekvienas krikščionis.

Kokia ta šviesa? Pirmoji Benedikto XVI enciklika pabaigiama šiais žodžiais: meilė „yra šviesa (iš tiesų vienintelė tokia), vis iš naujo apšviečianti tamsų pasaulį bei suteikianti drąsos gyventi bei veikti. Meilė galima, ir mes galime ją praktikuoti, nes esame sukurti pagal Dievo paveikslą. Patirti meilę ir, per tai, leisti Dievo šviesai įžengti į pasaulį“ (*Deus caritas est*, 39).

Tobulai tęsdamas šią mintį Popiežius Pranciškus savo pirmojoje enciklikoje pažymi, kad „meilės tėkmė tarp Dievo ir Sūnaus Dvasioje palytėjo mūsų istoriją; Kristus

traukia mus prie savęs, kad išgelbėtų (plg. Jn 12, 32)“ (*Lumen fidei*, 59).

Blogai suprastas prozelitizmas tampa nepagarbos kitam asmeniui priežastimi. Nieko bendro su tuo neturi apaštalavimas, suprantamas kaip trauka, t. y. skaidrus ir pagarbus pasiūlymas apsispręsti dosniai atsiduoti, apie kurį ir kalba Popiežius. Toks apaštalavimas apima visiškai sąmoningą pagarbą žmogaus laisvei ir orumui, įtraukdamas krikščionio širdį į dievišką ir žmogišką Jėzaus meilę. Širdį, kuri negali sulaikyti savyje troškimo perduoti Evangelijos džiaugsmą.

+ Javier Echevarría

Opus Dei prelatas

lt-lt/article/sviesos-apstybe-prelato-
straipsnis-apie-apastaliskaji-
paraginima-evangelii-gaudium/
(2025-03-27)